

SÅ VAR DET DÅ

Av Inge Baeckström, Harads

Numera blir vi allt fattigare på vad som kan kallas personlig service. En gång stod ju handelsman själv och hällde karamellerna i en behändig pappersstrut, och så tog han emot ett-, fem- och tioöringar. Nu sträcker vi bara fram kortet och pengarna försvinner ljudlöst utan att man ser ett ansikte som säger ”tackar, tackar”.

Men det var inte så länge sedan Arne Simonsson kom till alla törstiga med bryggarbilen – och in i köket med Sockerdricka, Loranga, öl m m. Service. Personlig.

Arne övertog skötseln av Luleå Bryggeris upplag i Harads åren 1960-74. Det gällde leveranser till affärer och kiosker i närområdet samt körningar till Svartlå, Laxede, Vuollerim, Kojkul och Kåbdalis.

Arne på väg till törstiga kunder

Det var en intensiv tid. Liv och rush överallt under ”Vattenfallsperioden”. Ett lager i den fullastade bilen räckte knappt en vecka. Tänk er att många dagar handlasta närmare 300 backar upp i höjden, backar som då med 25 flaskor vägde bortåt 20 kg. Det blir ca 5 ton!! Oftast rusade sedan Arne med en back i vardera handen in till kunderna. Men har man muskler så...

Extra jäktigt var det ibland på sommaren och alltid vid jultiden. Ingen ledighet på julafton minsann. Krissituationer uppstod ibland och familjemedlemmar måste rycka in.

Arne har också varit föremål för nykterhetsnämndens uppmärksamhet, men det var så att han kunde få förbud att leverera öl till vissa personer.

Sedan många år får jag nu själv lasta en back i skuffen. Bara 20 flaskor numera. Riktigt tungt... Bara en back. Och ingen säger tack. Jag kan ju inte tacka mig själv.